

**KOPP
MÁRIA
ÉV | 2022**

KOPP MÁRIA PÁLYÁZAT

IRODALMI DÍJ

1. helyezett

Békési Erika

KINCSeim, kik vagytok?

A boldogság egyszerű helyeken szeret élni. Tulipános ládán, kicsi konyha biztonságában, olajkályhás szoba melegében. Vidéki iskolában, kollégiumi lakrészben, farsangi jelmezben. Kiscipőkben, kerti virágágyásban, illatos fürdővízben. „Jó lenne boldog felnőttnek lenni” – írtam gyerekkoromban a titkos naplómba.

Icipici mozaikboldogság-darabkákból rakódott össze az életem. Egy hatalmas, színes gömb lett belőle, ami tele van mindennel és mindenkivel, akit szeretek. A színes életgömböm egyre nagyobb, minden egyes nap kerül bele valami. Csak néha hasad ki a bajtól és a szomorúságtól, de akkor valaki azonnal ott terem, hogy együtt befolytassuk a sérülést. Különös, de ilyenkor a hasadás okát, a sötétebb részeket is visszagyömöszöljük a színes sokaság közé. Évek kellenek, hogy a rendbontók megférjenek a többiekkel, de idővel némiképp velük is megbarátkozom. Talán egyszer belőlük is boldogság lesz.

Boldogság volt réges-régen Mamáék ládáján ülni, döngetni a lábamat, és hallgatni a nyikorgó recsegést. Boldogság volt a kiscsirkéket a kezemben tartani, és érezni, ahogy icipici éles körmeikkel kaparják a tenyeremet. Nézni, ahogy Mama tömi a kacsát, ülni mellette, és figyelni, ahogy a darált vizeskukoricában nyúlkal. Tojást találni az ólban a szalma közt. Fölmenni a hosszú ház padlására bóklászni, kincseket keresni és a fényben lassan mozgó porfelhővel sejtelmeset játszani. Bottal rajzolni az udvaron a földre, vízzel fényesre festeni a padlásajtót, hernyókat számolni a falon.

Boldogság volt a tavaszi langyos melegekben térdzokniban és szoknyában iskolába menni, délben a mérges libákat kerülgetve Mamához sietni. Jó volt hozzá ebédre megérkezni. Nézni, ahogy nyújtja a tésztát, vágja belőle a csíkokat, és óvatosan figyelni, ahogy a főzés végén a forró tésztavíz átsurol a fémszűrőn. Boldogság volt nála szorótáblát gyakorolni, a rozoga, kimustrált szekrényajtóra krétával matekpéldákat írni, uzsonnára cukrostejfölt enni, a kertben virágot szedni. Kotorászni a gangon lévő dolgok között, és fölfedezni az aznapi játékhoz valót.

Boldogság volt otthon, a bokrok alatt a szomszédlánnyal vendégségeset játszani. Sárból és vízből csokikrémet készíteni, virágokból tortadíszet alkotni, levelekből asztalt díszíteni.

Boldogság volt az olajkályha melegénél kártyanaptár- és szalvétagyűjteményt rendezgetni, a babának papírból ruhát kivágni, Boribonnal, Kippkoppal és Kisvakonddal elaludni. Rajzokból kiállítás rendezni, újságképekből kiskönyvet csinálni, banánmatricát az ajtóra ragasztani. Boldogság volt este a családdal a vacsoraasztalnál ülni, parizeres kenyeret teával enni, hozzá kaszinótojáást kanalizni. Boldogság volt Évike véleményét hallgatni és Apu legújabb viccein nevetni. Boldogság volt Anyu ölében ülve az esti filmet megnézni a fotelból, közben cseresznyebefőttet enni.

Boldogság volt a buszon a gimibe utazni, barátnőkkel együtt tanulni, fiús álmokról beszélgetni, és fogadkozni, hogy sosem felejtjük el egymást. Boldogság volt titkos naplót írni, ezredfordulóról képzelődni, iskolai farsangon tojásos-uborkás szendvicset enni, biológiaszertár különleges illatát érezni. Fölvenni az első farmert és a külföldről hozott divatos pulcsit, vattáról betétre váltani, Limara sprék dobozát a polcon kiállítani. Boldogság volt télen szánkózni és a tavon korcsolyázni, nyáron forrónadrágban kétgombócos fagyit enni. Boldogság volt ugrásra készen ülni a rádió mellett és időben lenyomni a felvevőgombot, hogy a kívánságműsor legjobb számaiból saját kazettát tudjak készíteni. Boldogság volt Apu halálában erősnek maradni, leveleit megőrizni, fényképeit nézegetni.

Boldogság volt pesti kollégiumba kerülni, nagy levegőt venni és újrakezdeni. A szobatársakkal vasárnap este süteményt megosztani, hét közben háztartási kekszen élni. Éjszaka együtt tanulni, zuhanyzóban órákig beszélgetni, közös barátnős cipőt diákmunkás pénzből vásárolni. Boldogság volt ismerkedni, barátkozni, felfedezni. Boldogság volt, hogy felnőttként kezelnek és felelős döntéseim vannak. Boldogság volt a pénteki tömött buszon ismerősségekkel együtt utazni, kollégiumból hazaérni, és az ínséges diákhét után hatalmasat vacsorázni. Boldogság volt a családdal együtt lenni, almás palacsintát, kompótot és sült krumplit enni, barátnőkkel moziba menni.

Boldogság volt belépni az ificsoport farsangjára. A Szellem nyitott ajtót, a Szellem, akiről akkor még nem tudtam, hogy ő lesz a férjem. Boldogság volt szépnek érezni magam, csinosnak, különlegesnek, nevetőnek, napsugarasnak és színesnek lenni. Boldogság volt a csókot és az ölelést megismerni. Gábor világoskék szemébe belenézni, benne az igazságot, a szerénységet, a becsületet, a szerelmet és a Mindent meglátni. Boldogság volt két hátizsákkal Görögországba indulni, ott a Gondviselésre hagyatkozni, kempingezni, stoppolni, éjszaka az utcán rekedni, a többzezeréves kincsek között bandukolni. Együtt imádkozni, barátokkal zárandokolni, és arról ábrándozni, milyen jó lesz, ha majd a házasságban együtt fáradhatunk el a napok végén. Boldogság volt menyasszonnyá válni, jegyben járni és összeházasodni.

Boldogság volt, amikor megtudtuk, hogy szülők leszünk. Boldogság volt figyelni az egyre növekvő hasamat. Ábrándozni arról, hova kötözzünk, és kisakkozni, mindezt hogyan oldjuk meg. Boldogság volt házat venni, abban napokig tapétát tépni, szedett-vedett bútorokkal berendezkedni, és az első ott töltött éjszakán a vihartól, villámlástól félni. Boldogság volt az első közös házaspáros nyaralás, a megvásárolt új ágy, a beszerelt fűtés, a pipacsos függöny.

Aztán egy percre megszakadt a boldogság. Mert szívbeteg babát hordani a szívem alatt sehogy sem tud boldogság lenni. Mégis jó volt időre megszülni a hosszúhajú, gyönyörű tündérkét. Nyolc nap telt Sárával boldogan-szomorúan. A temetése egyáltalán nem volt boldogság, talán csak a pillanat, amikor a dermesztő hidegben minden előzmény nélkül kisütött a nap. És a tudat, hogy a barátaink mellettünk állnak. Mi a boldogság ellentéte? Fagyos fájdalom? Végtelen szomorúság? Kiszáradt üresség? Ebben éltük pár hónapig, mígnem az Isten kegyes volt hozzánk, és újra gyermeket vártunk.

Boldogság volt minden aggódással szembe menni és tudni, másodszorra egészséges babánk lesz. Boldogság volt falvédőt varrni neki, amin egy színes kisváros boldog élete mosolygott a babaágyba. Boldogság volt - hasamban a kisbabával - barátokkal a kertünkben szalonnázni, utazni, virágot ültetni és függönyt varrni. Boldogság volt kismamaként iskolába járni. Boldogság volt Balázst megszülni és a kezünkben tartani: a tökéletes baba éppen úgy fejlődött és növekedett, ahogy a könyvben meg volt írva. Végre igazi családdá váltunk. Boldogságunkban összekapaszkodtunk. Jöttünk, mentünk, házat újíttunk és barátokkal táboroztunk, esténként hármásban gurítottuk a labdát a pici szobában. Örömünkre hamarosan megint kisbabát vártunk.

Boldogság volt ábrándozni arról, milyen lesz az élet két gyerekkel. Mesélni Balázsnak a világról. A szünni nem akaró felújítási munkákat végezni, mesterekre főzni, kisgyerekekkel vizsgázni, és sok hónap után először nagymamákra hagyni a gyereket. Boldogság volt picit újra kettesben lenni. Boldogság volt a hatalmas hóban mindenhova szánkóval menni, az új barátokkal családközösséget alakítani, velük együtt imádkozni, vacsoránkat megosztani, a jövőről beszélgetni. Fájdalmas ijedség közepette boldogság volt megpillantani az icipici, koraszülött Jakabot.

Boldogság volt az icuri-picuri testet az inkubátorban megsimogatni. Immár négyfős családként hazatérni, és azt látni, hogy kis Balázsunk pár nap alatt óriássá változott. Fáradt boldogság volt a kétkisgyerekes napok sürgő-forgó léte. Boldogság volt szoptatás közben mesét olvasni, altatás közben kártyázni, nyugodt babalevegőztetés helyett száguldó babakocsival a kismotor után rohanni. Boldogság volt a két kis manócskánkkal együtt szilveszterezni, őket bohócsapkában mosolyogni látni. Boldogság volt a többhetes por- és törmeléksörpés után gyönyörűséges konyhában új életet kezdeni. Boldogság volt elhatározni, hogy kicsit várunk a következő gyermek fogadásával, és azt hinni, hogy addig tudunk pihenni, semmi újat nem tervezni, a két gyerekkel „csak úgy” lenni. Boldogság volt a döbbenet, amikor cérnavekony csík derengett a fogorvosi beavatkozás előtt gyanútlanul elvégzett terhességi teszten.

Boldogság volt a büszkeség, hogy megszületett a harmadik királyfink. Boldogság volt a csodálkozás, hogy Áron teljesen másképp néz ki, mint az eddigi három gyermekünk: az erős testű, sűrű feketehajúak után ő szőke pihés, csontos kisfiú lett – törekeny testére egyetlen ruhadarab sem passzolt. Boldogság volt esténként a pici szobának a három szuszugást hallgatni. Boldogság volt a kis csapat, a tengernyi munka, boldogság volt a nagycsalád. Boldogság volt, hogy egyre aktívabban írok, és hogy a férjem minden-

ben támogat. Boldogság volt a sok megjelent újságcikk, a táruló világ, és a tudat, hogy a kisgyerek nem akadály. Boldogság volt a házunkat beszígetelni. Ötösben utazni és elhinni, hogy számunkra semmi sem lehetetlen. Boldogság volt a lánygyermek vágya. Boldogság volt a fogadására felkészülni, és háromféle biztos módszer útmutatásait követve kislányt tervezni. Boldogság volt megtudni, hogy várjuk az ötödik gyermekünket, aki minden emberi számításunk ellenére Gellért lett... Négyfiús családdá váltunk.

Négy kicsi gyerekkel nem könnyűek a mindennapok, de boldogság volt a kisgyerekes lét a teljes kifáradással együtt is. Szandik, sebek, orrocskák, mesék, főzés, kisautók, edzések, tanulás, foltozás, pakolás, veszekedés, pár perces megnyugvás - hipp-hopp, úgy vittek minket a sűrű történések, hogy szinte észre sem vettük, és eljött a szeptember, amikor már négy iskolás fiúunk vette a vállára az iskolataskát. Boldogság velük együtt nagyot álmodni. Ünnepeket méltón megülni, nyarakat átkalandozni, otthon is a tábortűznél vacsorázni, közösségbe tartozni, keresztgyerekekkel gazdagodni. Boldogság, ha találkozhatunk az unokatestvérekkel, de az is, amikor hatan vagyunk együtt. Boldogság, amikor társasozunk, és nevetünk is közben. Boldogság, amikor Gellért szőke haját fésülöm. Amikor ágaskodva átölelem a nagyfiaimat, és beleszagolok a kicsik illatos nyakába. Boldogság, ha finom az ebéd és kérlek, máskor is legyen ilyen. Boldogság, amikor nem bírok elég almát pucolni, mert annyira ízlik nekik. Boldogság, amikor ébredezni látom őket. Boldogság, amikor ötöst hoznak, és jól sikerül a megírt fogalmazás. Boldogság a rajzukat megcsodálni, írásukat olvasni, gondolataikat meghallgatni. Boldogság, ha érintenek, és még nagyobb, ha puszit adnak. Boldogság velük a konyhaasztal körül ülni, és érezni, hogy egy család vagyunk.

Boldogság Gábor húsz évvel ezelőtti udvarlós leveleit megtalálni és újra olvasni. Boldogság, hogy szerdánként romantikus délutánunk van, és hogy ehhez mindketten ragaszkodunk. Boldogság, ha betakar, amikor elalszom, és hogy gyakran meglep virággal és finomsággal. Boldogság, amikor a szeméből látom, hogy szeret engem. Boldogság, hogy fontos vagyok neki, és hogy a dolgait az enyémeik után sorolja be. Boldogság, hogy én ugyanezt próbálom felé megtenni. Boldogság esténként húsz év után is megkérdezni egymástól: „Ma mit szerettél bennem?”

Boldogság a kertben kotorászni. A kapott virágtőnek helyet keresni az ágyásban. Új hajtásra bukkanni, őszi maradt avart kigereblyézni. Boldogság jó filmet megnézni és regényt olvasni, ami visz magával. Fiókot rendszerezni, új képet a falra szögelni, illatos süteményt a sütőből kivenni. Boldogság teát kortyolgatni, bonbont enni, illatos habfürdő forró vizébe belekucorodni, tiszta ágyruhába bebújni. Boldogság egymást meghallgatni, meglepetést készíteni, együttérezni, átölelni. Boldogság munka közben az ablakon kinézni, amikor süt a nap, és akkor is, ha esik az eső. Boldogság a templomban sokakkal együtt énekelni, és teljes szívből mondani: „legyen meg a Te akaratod!”